

Nuorten Osasto

FORT FRANCES, ONT., CAN.

Numerossa 48 on "Itseenä soimaava" ruvennut käsittelemään "arkaluontoista" astan — avioliittoon nähden ja pyytää, että toisetkin elämää kokeneet kirjoittaisivat samasta asiasta.

Puolestani teen sinulle kysymyksen, sisko hyvä, että eikö ole sen suurempaa syytä itsensä soimaamiseen, kuin että ei ollut "koskematon" ennen naimisiin menoaan?

Minäpä ihmettelen, että vielä kahdeksanlaskuvuonna 1900-luvulla ilmenne tuommoislaikin ajatuksia! Olemmeko me naiset niin halpoja vielä yhteiskunnassa, että annamme miehen sovittaa semomisenkin ajatuksen itseemme, että me ajattelimme miehiä "koskemattomina" ja puhtaina kuin enkeliä? Jyrkästi vastaan: emme!

Kynät eivät pysty kirjoittamaan niitä tuskia ja kärsimyksiä, joita riehuvat ovat saaneet aikaan raakuudellaan naisia kohtaan. Kuinka miljoonat siskomme kärsivät häpeän saastasta porttoloissa! Kuka on nämä onnettomat sinne saattanut? Vastaus: nurinkurinen yhteiskunta. Miehet ovat ensin tekijöinä siinä, että siskomme viruvat saastassa. Olen usein kuullut miesten sanovan: että ne naiset menevät sinne vaan tyydyttäväkseen, linojaan. Sitä en kuitenkaan usko, pientä osaa lukuunottamatta. Kuka ensin vietti ja raskasti puhtaana tytön, joka oli vielä melkein lapsi? Vastaus: mies. Mies, joka käärmeen tavoin luikertaa ruoren tytön ympäri ja saa hänet puolihänsä. Tuo tyttö raukka on silloin viettelejänsä ukri. Hän on uskollinen sille, jolle antoi viattomuutensa — toisen väkijällä ottaessa ja kuitenkin hylkää tuo mies, äsken niin viattoman olennon. Tällöin on olamien aamuauringon vielä noustessa noussut jo musta pilvi ja peittää tuon auringon — mustaan. Yö on tullut jo elon aamuna. Tuo tyttö raukka saa pian huomata tilansa ja avuttomuutensa. Mies on madellut pois uusia uhreja etsimään. Tyttöpoloisesta on tullut kaikkien ylönsä katsottu, jotavastoin mies kunniallisena roikaleena pyydystä yhä uusia uhreja, jotka taas vuorostaan hakavat olinpaikan porttolaan! Vieläkö te miehet kehtaatte syyttää naisia, joita itse kadotuksen tielle viettelette?

Vieläkö teillä on rohkeutta soimata vaimoanne entisyydestä, jonka olette tiegneet ennekuin olette hänet kumppanikseen ottaanne? Oletteko itse puhtaita ja "koskemattomia" naimisiin mennessänne?

Kerta kaikkiaan olen minä saanut sen käsitykse navioilijasta, että tällaisten olojen vallitessa emme voi kuvata onnellista avioliiton olemassaoloa ollenkaan(?) ja sinulle, sisko, annan sen neuvon, että älä perusta, jos sinua miehesi soimaa nyt asiasta, jonka on tiennyt ennen naimisiin menoaan. Hän siihen pian kyllästyy, kun näkee, ettet allistu hänen kiusatessa sinua. Se on jo liian, että ruveta suremaan koko elämänsä iän yhdestä vähäpätöisestä asiasta. En kehota "tappelemaan", mutta muuten on sinun ruvettava pitämään puoliaisi, eikä soimaamaan itseäsi. Toveruudella.

A. R.—LO.

Tässä kirjoituksessa ruoskitaan "miestä" kokolalla pintapuolisesti, kajoamatta niihin syihin, jotka muutamista miehistä tällaisia petoja tekevät.

Mutta useampi tyttö joutuu porttolaan taloudellisen puutteen pakotamana ja petoksen ja väkivaltaisen ryöstön uhrina, jossa nainen on miehen rikostoverina, kuin vaan miesten kevytmielisen nautinnonhimon uhrina. Ja näitä rikoksia harjoitetaan sentähden, että sen kautta tehdään rahaa. Voitonhimo se on, joka tekee

petoja sekä naisista että miehistä.

Jos suinkin teillä on mahdollisuutta siihen, niin käykää katsomassa liikkuvakuvana näyttöstä "The little girl next door" (Naapurin pikkutyttö) kun tuo näyttös kylällä, ne vieraillee. Se on todenperäinen kuva valkoisesta orjakaupasta, jonka Illinoisin valtion paheita tutkiva komitea hiljattain paljasti. Vaikka tämä kuva ei paljasta kaikkia seikkoja tämän hirveän kaupan yhteydessä, ja vaikka se asettaa pappeja edulliseen valoon, niin siitä huolimatta on se kuva, joka selvästi osoittaa ne yhteiskunnalliset syyt, jotka ovat alkutekijöinä ja se osoittaa, että sekä naiset että miehet harjoittavat viattomien tyttöjen turmelemista ja että sekä miehet, että naiset koettavat taistella tätä rikollisuutta vastaan ja pelastaa sen uhriksi joutuneita tyttöjä.

Se on kuva tosielämästä, sellaisesta, jota tapahtuu joka päivä kaikkialla tämän maailman suurkaupungeissa. Yksinpä nuorten tyttöjen koskematon puhtaaksi on tehty kaupan esineeksi, josta vaaditaan korkea hinta. Kerrotaan erällä Yhdysvaltain senaattorilla, erästä lännen valtiosta, olleen seisova tilaus porttoloissa ja hän maksoi koskemattomista tytöistä 50 dollaria päältä.

Sekä miesten että naisten tietämättömyys niin yhteiskunnallisista kuin sukupuoliasioista, on myöskin suurena tekijänä siihen, että löytyy kevytmielisiä miehiä ja naisia. — Toim.

ON SAAPUNUT SYKSY.

On saapunut taasenkin syksy, Syksy tuulin ja myrskyisin päin. On ilmassa uhkaava enne, kylmä vihuri vinosti käy, mikä armotta lehdet repii pois oksista parhaankin puun.

On saapunut taasenkin syksy, Syksy kaikille tuttu sä oot; On kätesi jähmeinen, kylmä, Mihin konsa sä kosketatkaan, Siellä teet sinä turtaa ja turmaa, Et armahda hennointakaan.

On saapunut taasenkin syksy, Syksy harvoille toivottu oot. On tulosi monille murhe Niin monille kurjuutta tuot. Sinä kiiruhdat köyhimmän majaan, Et sääli sä sairaitakaan.

On saapunut taasenkin syksy, Syksy kammoksi kodittomain, Niin — jollekin kalvattu liet — Niille, kella on lämpimät suojat kyllin vaatteita verbotukseen. Heille vain sinä huvia lisäät ja uusia voimia luot.

On saapunut taasenkin syksy — Syksy, jollekin kalvattu liet — Niille, kella on lämpimät suojat kyllin vaatteita verbotukseen. Heille vain sinä huvia lisäät ja uusia voimia luot.

Jospa oisi jo saapunut senlainen syksy

Mi kelleen ei murhetta tois. Eikä muutamat viljaa niittäis Ja miljoonat puutteeseen jäis. Mutta jokainen samalla lailla, Syyssadosta osansa sais. —

ELLI K—I.A.

LEAN MAIJUN ANSIO.

(Jatk. 12:sta sivulta).

Äiti sairastui ja hänen täytyi erota työstä ja epätoivo kasvoi.

— Voi jumalani, valitti isä, pitääkö meidän kuolla nälkään ja kurjuuteen. Talon isäntä jo käski muuttaa pois, kun emme voi vuokraa maksaa ja tulit siinäkin noin heikkoksi, ettet edes voi sinä työtä tehdä.

Maiju ei ollut vielä täyttänyt kolme vuotta, mutta kärsimykset oli-

vat jo opettaneet hänelle paljon. Hänellä oli tapana kuunnella isän ja äidin keskustelua ja samoin teki hän nytkin, mutta ei puhunut mitään. Hän hilpi ulos ja juoksi isännän luokse.

— Mitä Maiju hakee, kysyi isäntä ja nosti Maijun syllynsä.

Maiju kietoi hennot käsivartensa isännän kaulan ympärille ja kuskasi:

— Jos isäntä ajaa isän ja äidin pois tuvasta, niin me kuolemme kurjuuteen ja nälkään. Anna meidän asua tuvassa. Kun minä kasvan vähän isommaksi, että jaksan tehdä työtä, niin kyllä sitten maksan vuokran.

Maijan puhe vaikutti isäntään niin valtavasti, että hän lähti Maijun kanssa vuokralaisten puheille.

— Asukaa vaan tässä. Kyllä minä varren siksi, että Maiju kasvaa isoksi. Hän lupasi maksaa velan.

— Voi pelastus-enkelimme! huudahtivat Maijun isä ja äiti yhteen ääneen ja he kiittivät isäntää niin liikuttuneina, ettei isäntä voinut olla lisäämättä:

— Saatte ottaa puita pinosta, etteivät nuo lapset palellu. Onko teillä syötävää?

— Ei ole, sanoi äiti, mutta saan huomenna vähän kehräämistäni; ehkäpä me jotenkin tulemme toimeen huomiseen asti.

Äiti oli oppinut nukuttamaan lapsensa nälkäisinäkin kertomalla heille kaunilta kertomuksia, joita lapset kuuntelivat kunnes nukkuvat. (Samoin nukuttaa kapitalismin etuvaltiat, kapitalistinen kirjallisuus ja kaikenkalaiset saarnaajat, nälkäistä työväestöä, kertomalla heille kaunilta kertomuksia, että he nälkensä unhottaisivat.)

Isäntä ei puhunut mitään, otti vaan Maijua kädessä kiinni ja poistui hänen kanssaan tuvasta. Hetken kulluttua tuli Maiju pussi selässä ja silmänsä loistivat ilosta.

— Nyt ei kuolla nälkään! Katso, äiti, mitä pussissa on!

Äiti laitto pussin sisällön penkille, sillä pöytä heillä ei ollut. Mikä iloinen hämmästy! Siellä oli leipää, voita, kalaa, perunoita ja kullekin kappale lihaa. (Mutta muistakaa lapsukaiset, että tällaista voi tapahtua vaan poikkeustapauksissa, sillä nykypäivänä kaupungeissa ei vuokralaisten isäntä juuri koskaan tunne vuokralaisiaan. Hän on näkymätön, persoonaton julma voima, joka armotta kiskoo korkeita vuokramaksuja, armotta asunnoista köyhät pois häätää. Tämä Maiju, josta tässä kerrotaan, asui sellaisessa maassa missä, ja sellaisena aikana, jolloin ei kapitalismi vielä ollut niin pitkälle kehittynyt, kuin se on tämän maan suurkaupungeissa, joten tällainen poikkeustapaus, että vuokraaja armahti vuokralaisiaan, oli mahdollinen. Tällaiset poikkeustapaukset käyvät yhä harvinaisemmiksi, sikäli kuin kapitalismi s.o. omaisuuden keskittyminen yhä harvempien ihmisten käsiin, edistyy.) (Jatk.)

Talviön Tarina

Kirj. Regina H—s.

Metsän tietä yksin kulkee Vanhus valkohapsinen. Mieron sauva turvanansa Katse synkkä suruinen.

Talven kylmä tuuli vinkuu, Myrskyä se ennustaa, Oksat, lehdet puista sinkuu, Koita kylään kiiruhtaa.

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

Vaan ei jaksaa, voimat petti, Hän hongan juureen istahtaa. On mieron sauva liian raskas, Mieron polku okaisaa.

Hän muistaa mökin matalaisen, Josta hänet häädettiin, Jossa sortui vaimo, lapset Kurjuuteen ja kyyneliin.

Yksin jäi hän vanhus heikko Elon iltaansa hämääjän, Nyt kurjuus, kuolo oottaa, uhkaa Eikä voi auttaa itseään.

Siksi vihan liekki hurja Sydämessään leimahtaa, Muistaessaan elon kurjan Käsi nyrkkiin kohoaa.

Kiroaa hän yhteiskunnan, Jok' ei turvaa heikkojaan, Vaan jättää vanhukset ja lapset Nälkäkuoloon kurjimpaan.

Hän kiroo niitä, jotka kansain Heikompia ryöstävät, Jotka vievät orpojen osan, Leskein leivän riistävät.

Myrsky yltyi, vanhus väsyi, Uupui ikiunehen. Myrsky soitti väsyneelle Surumarssin viimeisen.

Ei muista moni mieron miestä, Kenpä kaipais kulkijaa — — Näin sortuu elon taisteluissa Miljoonittain uhreja.

Mutt' kerran koittaa uusi aika, Jolloin sortuu sortajat; Jolloin ihmisyyys saa voiton, Turvaa saavat heikommat.

Rattoisaa joulua ja luokkataistelutarmoa v:lle 1917

kaikille puoluetovereille toivottavat:

JEAN HARDIE, VICTOR JOHN, SELMA ja VICTOR McCONE.

Tarkastakaa Toverin ilmoitusosastoa.